

Bc. Miroslava Košťálová, 24 rokov, Mojmirovce

KLÚČNA KOSŤ

Pozrela sa na svoje ruky, ktoré vybrala spod postele. Boli dlhé, biele a na dotyk veľmi chladné. Premýšľala nad tým, prečo museli byť biele, prečo nie napríklad modré? Alebo červené? Nechcelo sa jej vyjsť do ulíc s takými rukami, ktoré jej tak veľmi pripomínali pekára a jeho vernú spoločníčku – bielu múku. Nemala však na výber.

Potom si spomenula na svoju kľúčnu kosť. Nikde ju nevedela nájsť. To bolo zvláštne, pretože si presne pamätala, ako ju vložila do vázy s ružovými ružami. Ružové ruže. Nie červené, ale ružové. Ako tie letné šaty, ktoré včera ukradla mladej dievčine ležiacej v parku.

Ale kde ostala kľúčna kosť?

Začínala pociťovať nervozitu. Bolo by až príliš nápadné, keby sa vybrala do ulíc bez kľúčnej kosti. Tvorila predsa bránu do jej sveta...Chcela si od nervozity začať hrýzť do pery, ale uvedomila si, že jej chýbajú. Snažila sa vybaviť v mysli, čo zvyknú robiť ľudia, keď ich niečo nahnevá. Čo robia okrem cvakania zubov? Rýchlo sa vrátila k včerajšiemu dňu. Spomenula si na jednu pani, ktorá sa hádala s mužom. Takže nadávky, výčitky, zlé svedomie. Lenže ona nemohla nadávať ani kričať, lebo nemala pery, a tým pádom ani zuby. Taká hádka by trvala veľmi krátko. Respektíve by mohlo ísť skôr o vtip, tichú komédiu, ako o súboj pohlaví. Uvedomila si svoju bezmocnosť. Iba stála, bez rúk, zubov a pier. Pohľadom znova zablúdila k tým krásnym ružiam.

A vtom dostala nápad.

Urobí si z nich krásne pery! A tiež zuby...

Na ulicu by predsa nemohla vyjsť bez špúlenia či hryzenia. A kto by za ňu cvakal zuby? Byť človekom je veľmi náročné...

Podišla k váze a položila si tvár na ruže. Trvalo niekoľko sekúnd, kým jej začali praskať líčne kosti. Rýchlo zdvihla tvár a čosi ju od bolesti zaštipalo v očiach. Bože, čo to môže byť? Čo sa to z nej ide vylievať? Začala sa triasť, pretože si uvedomovala, že ak sa z nej začne liať nejaká tekutina, stvrdne a už nebude mať možnosť zamiešať sa medzi ľuďmi. Nebude mať už viac možnosť stať sa (ne)živou figúrkou na šachovnici života.

A potom sa to stalo.

Nieкто ju chytil okolo tvrdých bedrových kostí a pritisol k sebe. Chcela otočiť hlavou, ale nemohla. Nebola ešte v takej fáze, aby sa mohla otáčať, tancovať, robiť stojky či nebudaj kotrmelce.

„Hľadáš kľúčnu kosť?“ zašepkal jej do ucha hrubý mužský hlas. Cítila dych na svojom krku. Nemohla odpovedať.

Muž ju schmatol do oboch rúk a začal ťahať za sebou ako bezvládnú bábku. Cestou stretol nejakých ľudí, s ktorými sa pozdravil, no bez nejakých dlhých viet pokračoval v ceste.

A potom sa ocitli v izbe, ktorá voňala po smrekovom dreve.

Položil ju na stôl, zdvihol svoju pravú ruku a jedným pohybom zo seba vytrhol kľúčnu kosť. Keď ju držal v rukách, prekvapilo ho množstvo krvi. Kľúčnu kosť priložil k miestu, kde jej teoreticky mohol začínať hrudník.

Potom zavrel oči, zhlboka sa nadýchol a pocítil vôňu smrekového dreva. Jednu ruku položil na jej lícnu kosť, ktorá toľký nával sily nevydržala, a praskla ako mydlová bublina.

Prasknuté miesto vytvorilo priestor pre vchod do horskej doliny. Bol by blázon, ak by to nevyužil. Pomaly sa začal skladať – najprv nohy, potom brucho...Keď zo seba odlomil ľavé rameno, pozrela sa mu do očí a znova začala vytekať. Pravdupovediac, prekvapilo ho, že jej voda bola čistejšia ako vysokohorský prameň.

„Odkedy vieš plakať?!“ skríkol, ale až príliš neskoro si uvedomil, že mu nemá ako odpovedať.

Zuby a pery...

Tak veľmi ho to nazlostilo! Začal sa triasť. Rameno sa behom sekundy premenilo na tekutý piesok. Ostali z neho len pravé rameno, časť hrudníka a kompletne zachovaná tvár. Tvár skrútená v čudnej grimase...Jej tvár stvrdnutá slzami. A pod nimi voda premiešaná s pieskom.

„Vanda, čo na to povieš?“ spýtala sa jej kamarátka, keď stáli pred obrazom v národnej galérii. Vanda nemala na kultúru príliš chuť, pretože včera jej akási ženská ukradla najobľúbenejšie letné šaty. Napriek tomu sa však nechala Lindou prehovoriť na novú výstavu miestneho maliara, ktorý vystavoval už aj v Paríži.

Vanda sa zahľadela na obraz, na ktorom ležala stvrdnutá skala, spod ktorej vytekal prameň, a nad ktorou sa týčila mužská hlava s výrazom nenávisti a chýbajúcou dolnou časťou tela.

„Niečo mi je na tom povedomé, ale neviem prísť na to, že čo...“ zamyslela sa a skúmala detaily obrazu. Hlavne tá skala, ktorá pripomínala ženské telo, jej bola niečím známa. Blízka? Ako keby už niečo také videla...

A vtom si spomenula na včerajší deň v parku. Po ťažkej skúške z dejín umenia si išla oddýchnuť k parku. Ľahla si do trávy a nechala sa bozkávať slnečnými lúčmi. V jednej chvíli nad sebou pocítila tieň. Keď sa znova pozornejšie zahľadela na obraz, uvedomila si, že ten tieň vyzeral presne ako socha ležiaca na drevenom stole. Len tak zo zvyku si chcela prejsť po

klúčnej kosti, zahnat' pochybnosti, no keď sa dotkla miesta, kde by mala byť, nahmatala iba tenkú, páliacu kožu.

„Hľadáš klúčnu kosť?“ zašepkal jej do ucha hrubý mužský hlas.

Nemohla odpovedať.